

IZHAJA VSAK ČETREK

Naročnina:	Letno	polletno	četrtletno
ITALIJA	10-40	5-20	3-10
INOZEMSTVO	18-20	9-10	4-60

Posamezni izvod 20 cent.

Uredništvo in upravnništvo: Trst, Via Maiolica 10-12

Trst, 9. oktobra 1924. — Leto V. - Štev. 217.

DELO

Glasilo Komunistične stranke Italije

Delavsko-kmetijski odbori

V eni izmed zadnjih števil našega lista smo omenili potrebo po ustanovitvi delavsko-kmetijskih odborov, kojih naloga bi bil boj zoper fašizem. To lepo misel je vrgla v svet Komunistična internacionala. Ali naši sodruzi bi grešili ako bi pričeli to misel mehanično udeleževati. Delavsko-kmetijski odbori se smejo in se morajo ustanoviti ako so za to dani pogoji. Ti odbori morajo pravzaprav biti sad gotovih razmer v kojih dozorevanje mora posegati tudi naša stranka. Kljub temu je bilo pametno, da se je to misel vrglo v svet baš sedaj. Zakaj ako niso dani pogoji, ki bi omogočali splošno ustanovitev takih odborov, je pa dana možnost, da se iz sedanjih krize izcimijo razmere v kojih bi se taki odbori lahko ustanovili in izvršili tiisto nalogo koji so namenjeni.

Velika gospodarska in politična kriza, ki se v njej nahajamo, je še velika zagotetka. Elementi, ki v njej dozorevajo, lahko pospešijo njen razvoj v nazadnjaško kakor tudi v revolucionarno smer. Komunistična stranka ima nalogo delati na to, da se uresniči druga možnost. Nič ne da ako imamo še mnogo delavcev in kmetov, ki se puste slepiti od krščansko-socialne in meščanske nacionalne demokracije. Bodo že tudi ti elementi spoznali, da je imela Komunistična stranka prav in da ima Komunistična stranka nalogo, da vodi mase in ne da jim sledi. Kaj torej so delavsko-kmetijski odbori in kakšne so njihove naloge? Treba je, da smo tudi v tej zadevi jasni in precizni ker bi konfuzija lahko močno škodovala.

Vprašanje s katerim se danes bavi jo vse meščanske opozicijske stranke, je vprašanje, kdo bo prevzel nasledništvo fašistične vlade. Fašistična stranka, ki je še vedno močno vojaški organizirana, je bila na političnem polju tepena. Ako je danes še na vladni, se ima zato zahvaliti vsem, samo ne onim krogom, ki so jo v začetku podpirali. Površno izgleda, da je položaj miren, dejansko se v notranjih plasteh družabnega telesa kriza neprenehoma razvija in deluje. Politično obzorje je mračno in polno elektrike. Vsek trenutek se lahko dobimo sredi nevihte. Fašisti hočejo imeti fašistično državo, opozicionalci pa demokratično in liberalno. Od tod politični boj. Ali že danes smo si lahko gotovi, da ne pride med fašizmom in ustavno opozicijo do skrajnih posledic. Zakaj potreba po obrambi kapitalističnih privilegijev, veže ene in druge tesno, da je popolna ločitev nemogoča. Njihov skupen nasprotnik so proletarske t. j. delavsko-kmetijske množice.

Kadar se gre za boj proti tem množicam je razlika med fašizmom in opozicijo le formalna. Toliko je res da iščejo meščanske opozicijske stranke način po katerem bi prišle s fašisti do kompromisa ne da bi pri tem trpela formalna intrinsečnost s katero so si priborili vpliv pri malomeščanstvu in pri gotovih krogih delavstva.

Kaj naj v takem položaju stori proletarska stranka? Ali naj se proletarska stranka pridruži meščanski opoziciji zato, da pomaga zapoditi fašistično vladno in vspostavi demokratično liberalno vladno, ali ima nalogo, da se samostojno bori za vspostavitve delavsko-kmetijske vlade?

To vprašanje se ne da rešiti abstraktno in iz splošnega stališča. Treba je položiti stvar konkretno z ozirom na koristi proletariata in na možnost akcije in boja. Vprašanje je izredno važno in se homo morali baviti z njim še mnogo ker je to vprašanje podlaga vsej proletarski politični akciji.

Ali je demokratično-liberalna vlada v stanju da odpravi fašizem? Mi ne verjamemo. Ako torej je tako, tedaj ima proletariata nalogo, da ubere drugo, lastno pot. Ta pot pa vodi do delavsko-kmetijske vlade. Konec fašistične vlade ne pomeni še za proletariata konec fašizma. Konec bo fašizma šele tedaj, kadar se bo razorožilo fašistične oborožene čete. Zakaj te čete so, ki onemogočajo vsako pristoje gibanje proletariata in vrše nad delavci in revnimi kmeti tak pritisk da ga komaj prenašajo. Nobena meščanska vlada ne bo fašističnim četam prepovedala boj zoper delavce in kmete. Zlasti se tem oboroženim četam ne morejo odreči veleposestniki. V nekaterih kmetijskih provincih je položaj, ki so ga te oborožene fašistične čete ustvarile tak, da mu niti vladni organi niso kos.

Na drugi strani nas skušnje uče, da se demokratične vlade ne sramujejo seči po ilegalnih silah v to, da ohranijo kapitalistični red.

Naposled ne smemo pozabiti, da razorožitev fašističnih čet pomeni navsezadnje razpust fašistične stranke, ki

živi samo od svoje vojaške organizacije. Le delavsko-kmetijska vlada zamo-re storiti to, buržuazno demokratična ne. Ker le delavci in mali kmetje imajo interes na tem, da razorožijo fašistične čete. In oni, delavci in mali kmetje imajo poleg tega interesa tudi možnost to storiti in ob enem tudi preprečiti preporod reakcionarnih sil. Da to dosežejo se morajo le delavsko-kmetijske množice tehnično pripraviti.

Boj za tako vladno pomeni boj zoper vso buržuazijo kot razred in torej tudi boj zoper organizem, ki to buržuazijo predstavlja t. j. buržuazna država. Temu organizmu se mora zoperstaviti druge organizme, ki naj predstavljajo ves, združen proletariata. Ti organizmi bodo sestavljeni zaenkrat iz porajajočih se celic bodoče proletarske države. Te celice so delavsko-kmetijski odbori.

Danes nimamo še organizma, ki bi predstavljal proletariata kot razred brez opore na politično preprčanje.

POLITIČNI PREGLED

Liberalci proti fašizmu

Kako da se vedno bolj pooprstuje nastrojstvo med liberalnimi elementi in fašizmom, je pokazal kongres italijanske liberalne stranke, ki se je vršil v Livornu. Kongres je bil sklican posebeno radi tega, da se izreče, da li ima ali ne zaupanje v fašistovski vladno. Po večdnem zasedanju je prišlo do toliko pričakovanega glasovanja. Postavljeni ste bili na glasovanje dve resoluciji in sicer ena s strani desničarske skupine, druga pa s strani centristične.

Bistveno, namreč ozirom na razmere izkoriščanih delovnih mas do kapitalistične države, se obe resoluciji čisto nič ne razlikujejo. V obeh se liberalna buržuazija opira na stari princip, s katerim so nekdanji slepi ljudje, da mora biti država nepristranski organ, ki varuje interese državljanov. Razlika je edinele v tem, da medtem ko prva (desničarska) resolucija izraža, če ne direktno pa vsaj indirektno zaupanje fašistovski vladi, je v drugi (levičarski) resoluciji izraženo nezaupanje s tem, da se zahteva, da bodi edina državna oborožena sila regularna vojska, kar pa seveda ne uga-fašizmom.

Postavljeni obe resoluciji na glasovanje, je druga dobila večino.

Za delavski razred ima izid kongresa liberalcev ta pomen, v kolikor nam kaže nesoglasje enega dela buržuazije z nasilno politiko fašizma. To pa pomeni, da zahteva ta druga uporabo "legalnih" sredstev proti nezadovoljnim množicam, to je policijo, vojaštvo in zapore.

Delavci in kmetje se morajo torej čimbolj prepričati, da nimajo pričakovati nič ne od liberalnega, ne od demokratičnega in niti ne od eventualnega socialdemokratičnega rešenja.

Na predvečer kongresa
Splošne delavske zveze

Voditelji Splošne delavske zveze nameravajo sklicati kongres tega največjega delavskega organizma, ravno v trenutku, ko je politični položaj posebno resen in nestalen, pa tudi v trenutku, ko se oživlja vsesplošno delavsko gibanje. Proletarske množice ne bodo torej stale s prekižanimi rokami, ampak se bodo morale resno pripraviti na boj za zavzetje tega organizma, ki se nahaja od sedaj v rokah izdajalskih socialpatriotov, ki so vedno "prostituirali" delovno ljudstvo kapitalizmu, v ekonomičnem in političnem pogledu.

Komunistična stranka Italije je izdala proglas, v katerem očrtno sedanjega položaja, ko je meščanstvo prisiljeno da se skriva za krinko demokracije, katera pa zahteva, ravnotako kakor najbesejnja reakcija, da se ne sdelavstvo gani, za resnično zboljšanje svojega položaja. Demokracija in "levo" liberalne skupine zahtevajo sicer od fašistovske vlade, da mora dovoliti svobodo gibanja sindikatov. Vsakdo pa si lahko misli, kaka bo ta "svoboda", ako bo bodo darovali kapitalisti. Razrednozvedno delavstvo pa mora gledati na to, da postane Splošna delavska zveza organ razredne borbe.

Torej proč z reformističnimi sindikalnimi voditelji. Vspostavitev vseh strokovnih organizacij. Vspostavitev sindikalne edinosti!

S temi parolami kliče Komunistična stranka vse delavce Italije, v boj proti kapitalizmu in reakciji.

Politična stranka zastopa vedno le manjšino, ki misli in deluje na podlagi gotovega programa. Stranka zamore biti in je predstraža, vodnica gibanja in boja. Vsega razreda ne zastopa. Strokovna organizacija, ki je ločena po kategorijah, ki niso vse organizirane, tudi ne predstavlja vsega razreda.

Delavsko-kmetijski odbori tvorijo temelj take organizacije. Oni združujejo v sebi vse delavce in male kmete brez razlike, komuniste, socialiste, anarhiste, reformiste, krščansko-socialiste, organizirane in neorganizirane itd. Ti odbori so od množice izvoljeni in potom njih se udeležijo enotna fronta po-nižanih in razžaljenih.

V boju se ti odbori razvijajo in postanejo Delavsko-kmetijska država.

Delo za te odbore je delo za revolucionarno pripravljane delavsko-kmetijskih množic. Danes ne more nihče izključiti, da nebi bili delavci in kmetje jutri prisiljeni napovedati boj do skrajnosti vsej italijanski buržuaziji. Komunisti morajo biti v prvi vrsti v tem pripravljalnem delu, ki ima nalogo, da napram meščanski državi postavi novo državo kmetov in delavcev.

Kako „zdravi“ Poljska svoje finance

Vsa prizadevanja poljskih državnikov, da bi ozdravili državne finance, so zaman. Kriza narašča vedno bolj. Po vzoru drugih dežel, je tudi Poljska zagrabil po poslednjem sredstvu, ter je pričela „štediti“. Minister Kuharski je izdelal načrt za to „štedenje“. Seveda se je pričelo štediti tam, kjer bi morala država izdati še večje svote. Črtani so bili krediti za boj proti epidemijam, krediti za šolstvo in za nadzorovanje sirot. Na drugi strani pa se je trosilo na najbolj nesramen način. Rezultat te politike je bil, da so državni dolgovi še bolj narasli.

Nastopil je nato minister Grabski, ki je dobil diktatorično polnomoč in uvedel svoj sistem „zdravljenja“, čigar rezultat je bil, da se državne finance še bolj poslabšale.

Industrija gre rakovo pot. V Lodzu delajo vse tovarne samo dva dneva v tednu. V Pabjanicah je zaprtih 15 tovarn in 6000 delavcev je vrženih na cesto. V podobnem stanju se nahaja industrija tudi v drugih središčih. Številno brezposelnih je znašalo, v posameznih mesecih, računano v tisočih: 1. januarja 67, februarja 100, marca 110, aprila 109 in junija 120. Revni kmetje v vzhodni Galiciji in v Beloruski komaj čakajo trenutka, da strmoljavijo „oblast veleposestnikov“.

Dva obraza klerikalizma

Zaprta komunistični agitatorji. V Gondištu v Bački je žandarmerija zaprla tri osebe, ker so širile baje komunistične nauke. Na njihovih stanovanjih je policija zaplenila več komunističnih propagandnih spisov in brošur. Sojeni bodo po zakonu o zaščiti države.

V nekem časopisu v Sloveniji smo čitali to malo notico in človek ki veruje še v „demokracijo“ in v kak „krščanski socializem“, bo prvi mah mislil, da je ta notica bila priročna v kakem „Slov. Narodu“, „Jutru“, ali „Orjunu“, to je v „režimskih“ glasilih (povečujočih namreč „prejšnji“, Pašičev režim). V Jugoslaviji pa ni več Pašičevega reakcionarnega režima, pač pa imamo „demokratični“, pod vodstvom Korošca in kompanjonov. Človek torej, ki veruje v demokracijo, bi si moral misliti, da bi ne smel „Slovenec“ priobčiti te vesti tako suhoparno, oziroma, da bi moral napraviti svoj komentar sprčo dejstva, da sedanja „demokratična“ vlada postopa proti komunistom samo radi „širjenja komunističnih nauk“, postopa z uporabljanjem zakona za zaščito države. Tista vlada, za katero se razgreva „Slovenec“, tisti „Slovenec“ ki je za časa Pašičeve vlade grmel proti reakcionarnemu in samooblastvenemu postopanju režimovcev.

Ampak klerikalizem in takozvani „krščanski socializem“ ima dva obraza. Kadar stranki za svojo hegemonijo, tedaj je njegov obraz grozeč. Napada druge meščanske struje, se dela demokracičnega, „brani“ delavske koristi, zagovarja napredne delavske elemente, kadar so napadeni od meščanske drhali. (Glej slučaj Trbovlje).

Drugače pa je tedaj, kadar pride na vlado.

Sedaj ni več Pašiča, ampak uporabljajo se Pašičeve metode. Zakaj? Ker Korošec in ostala družba branijo ravnotako kapitalistične interese kakor režimovci. Zakon za zaščito države je vedno dober. In zakaj ne grmi sedaj „Slovenec“ proti temu zakonu?

Zato, ker odobrava kapitalistični red zatiranja in izkoriščanja.

Tako izgleda demokratičnost in „socialna tendenca“ klerikalizma v Sloveniji in povsod. Ako ni „krščanski socializem“ za popolno odpravo kapitalističnega reda, ako ne kritizira in napada kapitalistične družbe in njenih zločinov povsod in vedno, v vsakem političnem položaju in pod vsako vladno, tedaj je zaveznik kapitalizma.

Njegov „grdi obraz“, ki ga dela ob gotovih prilikah proti kapitalizmu, izraža le golo hinavščino!

Fašizem na Grškem

Minulega meseca so nastavljeni elektrarn v Solunu uprizorili štrajk, da protestirajo proti odslovlitvi dveh delavcev, ki so bili krivi edinole tega, da so energično nastopili proti zanižnosti administracije bolniške blagajne ter zahtevali odslovlitev dveh nadzornikov. To pa ni ugajalo enemu ravateljstvu električnega podjetja in ob enem poglavarju solunskega fašistovskega gibanja. Oborožil je svoje tajne agente, ki so uprizorili gonjo proti stavkajočim. Tekom te stavke je bilo linčanih 42 delavcev! Takšne sadove prinaša meščanska demokracija!

Preganja komunistov
na Estonskem

Estonska je, kakor Finlandija, Poljska in Rumunija, država ki meji s Sovjetsko Rusijo in je tamošnja buržuazija silno v skrbeh radi širjenja komunizma. Zato divja tam neprestano teror proti komunistom in zavednim delavcem. Meseca januarja je bilo razpuščenih 229 delavskih organizacij in zaprtih je bilo 150 prvoboriteljev. Pa vse to ni bilo zadosti buržuaznim psom, varuhom mednarodnega kapitalizma. Meseca avgusta so napravili nov nasok na estonski proletariata. Razpustili so strokovne in pred kratkim časom ustanovljene mladinske organizacije. Na to so sledile prepovedi tiska in aretacije urednikov. 22. avgusta je bil aretiran v Revalu mladi komunist ter obsojen v dosmrtno ječo, samo radi tega, ker je imel s seboj en zavoj manifestov Kom. stranke.

Italijanska armada državnih
funkcionarjev

narašča vedno bolj. Dne 1. aprila t. l. je bilo 499.766 funkcionarjev, ki so stali državo 4 milijarde in 781 milijonov lir. Do 15. julija pa je ta armada narasla na 508.623 funkcionarjev, za katere trosi država 151 milijonov več.

Kakor se vidi, je napredek na birokratičnem polju zelo lep!...

Rezultati propagandnega meseca
za Kom. stranko Italije

Rezultati propagandnega meseca za stranko in novi pristaši, ki prihajajo osrednjemu odboru, so zelo razveselili, posebno kar se tiče števila novih izkaznic, ki so jih razdelile mestne organizacije po petem kongresu Kominterne. Ne samo, da je število vpisanih mnogo višje kakor je bilo v prošlem letu, ampak se je podvojilo število izkaznic, ki so bile izdane do meseca maja.

Število sodrugov, ki so redno vpisani, znaša danes dvajsetstisoč. Ob koncu leta bodo vpisani gotovo presegali to število.

Temni naklepi proti III. Internacionali

Kakor je poročalo francosko komunistično glasilo „Humanité“, je bila pred par meseci ustanovljena v Parizu mednarodna organizacija, ki bo vodila boj proti Kom. internacionali. Izdala je poziv na vse tiste, ki bi bili sposobni ji pomagati. Ustanovljen je bil tudi nek špijonski urad, ki ima namen slediti za vsemi gibljaji Kominterne.

Pa oreh je trd. Ob njem so si že drugi polomili zobe in gotovo si jih bodo tudi ti gospodje okrog te nove antikomunistične internacionale!

Radičevo laviranje in jugosl.
komunisti

V Zagrebu se je vršil shod Neodvisne delavske stranke. Glavni poročevalec Kacrerovič se je bavil z notranje-političnim položajem in z Radičem. Kritiziral je ostro njegovo kolebanje, njegove namere za vstop v klerikalno-demokratsko vladno. Povdarjal je, da je H. R. S. S. vstopila v Kmetstvo internacionalno z gesli: „Prosta in neodvisna hrv. republika, zemlja siromašnim kmetom in delavcem“. Toda to da je vse nekaj drugega kakor vstop v monarhistično vladno in da ako hoče Radič ostati zvest svojim obljubam, mora zapustiti sedanj svojo politiko.

Kadar pošiljate denar na upravo označite vedno na poštni nakaznici ali čeku v kak namen je poslan znesek.

„Vsak, ki govori o svobodi in enakosti v režimu meščanske demokracije, je zagovornik izkoriščevalcev. Proletariat mora, v izvajanju svoje lastne diktature, ravnati s tem zagovornikom ravnotako kakor s samim izkoriščevalcem.“

LENIN.

MALE VESTI IZ RUSIJE

Umrljivost med otroci pojema

„Boljševiki uničujejo človeška življenja“ — tako tuli ves meščanski tisk in temu tuljenju se pridružujejo tudi socialpatriotje v vseh deželah.

Ako se primerjajo predvojne statistike z onimi iz porevolucionarne dobe, se lahko vidi, koliko življenj je bilo mogoče rešiti potom smotrnega socialnega skrbstva, ki ga vodijo boljševiki.

V Moskvi in v moskovski guberniji je umrljivost otrok za polovico manjša kakor je bila pred vojno. V letih 1910-1913 je umrlo od 10 tisoč prebivalcev 570 otrok v starosti od enega do štirih let. Leta 1923. jih je bilo le 337. Od otrok v starosti od pet do devet let jih je v letih 1910 do 1913 umrlo 79, od 10 tisoč prebivalcev, leta 1923. pa samo 56. Kar se tiče dojenčkov, jih je od 1910. do 1913. umrlo, v prvem letu starosti in od enajstih tisočev 270. Leta 1923. pa samo 173.

Politika Sovjetske vlade in njena vsesplošna skrb rešuje torej vsako leto in v sami Moskvi, 4000 dojenčkov.

Ti rezultati se dosežejo posebno z obrambo materinstva. Pred revolucijo so noseče delavke hodile skoro do poslednjega dneva pred porodom v tovarno in se jim je dovoljevalo po porodu k večjemu 14 dni dopusta. V sovjetskem režimu pa imajo, pred in po porodu 14 tednov dopusta in ta čas pride popolnoma plačan.

Ampak boljševiki so „barbarji“!

Delovni čas

Osemurni delovni čas se strogo spoštuje. Pri delih, ki uplivajo kvarno na zdravje, znaša delovni čas šest ur. Vajenci do osemnajstih let delajo le štiri ure dnevno, dve uri na dan se pa uče teorije. Delati v izrednih urah je dovoljeno samo s privolenjem inšpektorja dela in enega zastopnika delavcev. Vsaki delavec dobi letno dvadsetdneški dopust. Tisti, ki so zaposleni v zdravju kvarnih industrijah,

dobijo štiri tedne dopusta. Ravnotolko dobijo kovači, modelisti in livarji.

Tam, kjer so pohajkovali carji, njihove rodbine in drugi plemeniti postopači, v letoviščih Livadije, na Krimu, Kavkazu ali ob Črnem morju, v tistih letoviščih in zdraviliščih se sedaj zdravijo delavci, ki so potrebni okrepčila.

Ampak, bil je „zločin“ pognati carja-batjuško in drugi „cvet slavljanstva“.

Stanje težke industrije

Kar se tiče težke industrije, v prvi vrsti pridobivanje kuriva, zahteva ta panoga veliko investicijo kapitalov. Kljub temu je mogoče v teh industrijah zaznamovati značne uspehe. Tako je n. pr. produkcija surovega petrola narasla, do meseca julija t. l. do 260 milijonov pudov, nasproti 232 milijonom v prošlem letu.

Se več je narasla produkcija litega železa in drugih kovin. Letos se je produciralo 167 odstotkov več litega železa nego v prošlem letu. Posebno zadovoljivo je napredovala produkcija Martinovega jekla in valjanega jekla. Kljub temu, da je celokupna težka industrija še na nizki stopnji, napram predvojni produkciji, vendar pa je opaziti znatni napredek, posebno pa v južnih pokrajinah.

Razvoj papirne industrije

V ruskih tovarnah papirja izdela en delavec povprečno na mesec 38.6 pudov papirja, kar odgovarja 85 odstotkov predvojne produkcije. Meseca maja je produkcija znašala 96 odstotkov predvojne produkcije. Namerava se uvesti v tovarne nepretrgano delo, kar bo dalo 20 odstotno povišanje produkcije.

Razvoj železniškega omrežja

Dogrjena je proga Aulet-Pišček, na kateri se je že pričel promet. Ta proga ima veliki pomen za gospodarski razvoj Turkestanu, ker bo dovoljevala uvažati v dežele, kjer se prideluje bombaž, druge produkte.

O demokratiji

Ovaj nam interesantan članek o ameriški demokratiji šalje jedan drug Istranin iz Chicaga, koji je tu demokratiju na svojim vlastitim ledjima osjetio. On je ležao 4 godine u demokratskom američkom zatvoru. — (Red).

Ako hoćemo da protumačimo riječ demokratija i to sa leninističkog stanovišta, onda ćemo vidjeti da takova jedna riječ u kapitalističkom društvu za radni, a niti za seljački narod u opšte ne postoji. Riječ se demokratija nalazi samo u ustima pokvarenih buržoaskih političara u tu svrhu da ima ona laglje uzgornje prikriti golotinju interesa kapitalističke klase. Najveća je glupost kada se radnicima govori o nekoj demokratiji, kao n. pr. o slobodi, o jednakim pravima za sve članove društva, kada to niti u zemlji, koja služi buržoaskoj klasi kao uzor demokratije, uopšte ni ne postoji.

Zemlje, koje su se najviše napatile, uslijed lošeg podrazumijevanja klasičnih interesa, mogle su se o tome već dobro uvjeriti, da u današnjem društvu demokratija ne postoji, nego da to samo metod, koji služi gospodarima današnjeg kapitalističkog uređaja, da ugnjetenom radnom narodu oslade muke.

Samo moje iskustvo u zemlji — za koju čitav kapitalistički svijet drži da je najdemokratskija na svijetu i koja služi kao uzor svim zaostalim i nezostalim zemljama — dovelo me je do utvrdjenja toga mišljenja da u opšte ne postoji demokratija. Jer sigurno ako u jednoj takovoj zemlji kao što je Amerika nema demokratije onda je sigurno ne može biti ni na jednom kapitalističkom Balkanu ili Italiji. Mnogi u Evropi i drugdje, koji nemaju ništa pametnijega da kažu, govore o nekoj američkoj demokratiji dočim drugi to govore iz svojih vlastitih klasičnih interesa. Najveća pogreška socijaldemokratije, toga lakaja buržoazije jeste ta, da ona baš tom parolom demokratije svjesno obamamljuje i konfuzioniše žrtve kapitalizma t. j. radni narod i tako ga prodaje svome neprijatelju.

Sjeverna Amerika t. j. Sjedinjene države broje 140.000.000 stanovnika. Od tih 140 milijuna dolaze u obzir za izborne samo 35 milijuna. Ovi se ljudi dijele u tri glavne stranke i to dvije buržoaske i to republikanski demokratska stranka, koja se principijelno jedna od druge razlikuju samo, što republikanska zastupa veliku buržuaziju, a demokratska više sitnu. Treća stranka to je komunistička, koja je dina zastupa interese radnog naroda sa sela (farmera) i tvornica, i za koju bi morao svaki svjesan radnik i farmer u izborima da svoj glas da.

Da malo ocijenimo američku demo-

kratiju moramo da napomenimo ovo: Baš nakon ulaza Wilsonove administracije 1916. te nakon njegovih, svemu svijetu poznatih, 14 tačaka mirovnog programa, ulazi jedna nova era u američkomj demokratiji to jest i ono malo prava što je imao radni narod Amerike bilo je potpuno uništeno. Dolaze pravi „demokratski“ metodi t. j. ukazi protivu radničke štampe, ukida se sloboda govora i izražanja misli i osjećaja, ukida se sloboda sastajanja i propagiranja slobode radničke i farmerske klase.

Tada su se počele tamnice da prepunjuju predstavnicima radnoga naroda i njihovim borcima, le ljudima koji su gnevno okrenuli leđa svjetskoj me ratu, tom ogavnom pokolju radnoga naroda čitavoga svijeta, a samo u korist američkog i svjetskog imperijalizma. U gomilama su borci I. W. W. a (industrijalni radnici svijeta) bili bacani u ta mračna popravilišta znamenite američke demokratije. Neki su bili pozatvarani po zatvorima važnih pokrajina dočim I. W. W. su u masama pozatvarani, gonjeni, mučeni, a u tu bi svrhu upotrebljavali potplaćenu rulju i lumpenproletariata.

Ta se ratna psihoza raslegla i iza rata, a takova je i danas, i biće je sve dole dok se radna klasa industrijalna i farmarska ne osvijesti i revolira te ne preuzme vodstvo za određivanje svoje budućnosti t. j. dok ne bude revolucionarnim putem preuzela bogatstvo i vlast u svoje vlastite ruke, jer to samo njoj pripada.

Radni narod Amerike živi iza rata pod mnogo težim uslovima, nego je to bio slučaj prije rata i ako je Amerika — iskoristivši pokolj svjetskog proletariata — napunila džepove svojih kapitalista. Radničke su plaće smanjene, besposlica porasla, uslovi za rad otežani itd. Pojavio se iza rata i novi zakoni u velikom broju pokrajinskih država Sjeverne Amerike, koji se upotrebljavaju protivu radnog naroda i njihovih ekonomskih organizacija dapačo, sve to pod imenom odbrane demokratskih načela.

Danas čame u toj demokratskoj američkoj državi na stotine boraca viziona idealu za slobodu i taj se broj iz dana u dan povećava, a to je iz toga razloga, što se i američka demokratija „ojačava“. Svi se ovi ljudi nalaze u zatvorima, što su se ogrješili o demokratskim zakonima, donešenim iza rata.

Poslije rata bili su izbori predsjednika i ova poslijeratna administracija nije htjela da ukine ove strašne zakone, kojima je vezana radnička i farmerska klasa. Novi je predsjednik Harding sjeo na svoju „visoku“ stolicu a iza njegove smrti došao još reakcionarniji Coolidge a ratni su zakoni dijelom ostali na snazi, a dijelom zaoštrani. Radnička se klasa i dalje ne

